

Tadeusz Makiewicz

Bieżyń, gm. Krzywiń, woj. leszczyńskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 122-123

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rych jedna stanowiła zapewne część zagłębionego budynku mieszkalnego.

Badania będą kontynuowane.

BIEŻYŃ, gm. Krzywiń
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza,
Katedra Archeologii w Poznaniu
Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Lesznie

Badania prowadził dr Tadeusz Makiewicz. Finansował WKZ w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Sanktuarium cmentarne kultury przeworskiej oraz cmentarzysko kultury łużyckiej /okres halsztacki/ i kultury przeworskiej /stadia B₁ i B₂ okresu rzymskiego/.

Zbadano powierzchnię 450 m², skupiając wykopy w rejonie niszczonego przez eksploatację żwiru. Najciekawszym odkrytym obiektem jest fragment monumentalnego założenia kamiennego w postaci 3 regularnych bruków kamiennych, biegnących równoległe do siebie, stanowiących najprawdopodobniej fragment znacznie większej konstrukcji. Dwa z nich /nr 1 i 2/ położone były w odległości 2,2 m od siebie, szerokość ich wynosiła około 2 m, a boki wewnętrzne ułożone były z dużych kamieni /do 90 cm/, tworzących wyraźne linie proste, wystających znacznie /20-30 cm/ ponad poziom pozostałych, mniejszych kamieni bruku. Taki układ świadczy, że mamy tutaj do czynienia ze świadomie wykonanymi licowymi ścianami bruków. Obydwa te bruki ułożone były na poziomie calca, a więc zapewne w celowo wykopanym rowie. Trzeci bruk położony był w odległości około 4 m od bruku nr 2; różnił się charakterem i wyglądem od bruków 1 i 2, a ponadto był silnie zniszczony przez współczesną orkę. Szerokość jego wynosiła zapewne około 6 m. Kamienie tworzące ścisłą warstwę ułożone zostały na podsypce z ziemi /miąższość do 40 cm/, tak że pierwotnie bruk znajdował się z pewnością na powierzchni gruntu. Był on również oblicowany dużymi kamieniami, przy czym w tej chwili lico takie uchwycono z pewnością tylko od strony południowej bruku. Uchwycona obecnie długość bruków wynosi odpowiednio: 20 m /bruk 1/, 23,5 m /bruk 2/ i 10,5 m /bruk 3/.

Poza tym odkryto 28 grobów oraz kilkanaście jam i innych obiektów o zdecydowanie nie użytkowym charakterze.

Groby kultury łużyckiej były wyłącznie popielnicowe, wyposażone w zróżnicowaną ilość naczyń /od 2 do 27/, przy czym kilka z nich zostało zniszczonych przez bruk 3. Wśród odkrytych zabytków na uwagę zasługują 2 żelazne liściowate groty oszczepu, nóż żelazny i 1 malowane naczynie.

Groby kultury przeworskiej odznaczały się bardzo ubogim wyposażeniem, a tylko jeden z nich posiadał wyposażenie wyróżniające się bogactwem. Wśród nich było 14 grobów jamowych i tylko 1 popielnicowy. Wśród odkrytych zabytków na uwagę zasługują: zapinka A-67, A-68 /2 okazy/, umbo J-7, sprzączka półkolistą, brzytwa półokrągłą, grot z zadziórami ze zgrubieniem na tulejce. Na tej podstawie chronologię cmentarzyska określić można na stadia B₁ i B₂ okresu rzymskiego.

Materiały z badań znajdują się w Katedrze Archeologii UAM.

Badania cmentarzyska będą kontynuowane aż do całkowitego zbadania, przy czym w pierwszym etapie przewiduje się prace geofizyczne.

BISKUPICE, gm. Brwinów
woj. warszawskie
Stanowisko 1

Muzeum Starożytnego
Hutnictwa Mazowieckiego
w Pruszkowie

Badania prowadził mgr Stefan Woyda. Finansował WKZ w Warszawie, Muzeum Starożytnego Hutnictwa Mazowieckiego w Pruszkowie, Zarząd Autostrad. Trzeci sezon badań. Osada kultury łużyckiej. Osada hutnicza późnolatańsko-rzymska.

Zbadano obszar 6.959 m², na którym odkryto łącznie 1.625 obiektów, m.in. 1.211 pieców hutniczych, 3 ziemianki, 5 pieców do produkcji wapna. Wyróżniającym się elementem w materiale ruchomym były fragmenty celtyckiej ceramiki grafitowej.

Osadę datujemy na I wiek p.n.e. - III wiek n.e.

Najstarszą fazę osadnictwa na badanym terenie reprezentuje kilkanaście jam zawierających nieliczną ceramikę kultury łużyckiej.

Łącznie w ciągu trzech sezonów zbadano 17.626 m² osady odkrywając m.in. 2.128 pieców hutniczych.

Odsłonięta w roku 1978 najlepiej zachowana partia piecowiska została zakonserwowana i zabezpieczona. Będzie ona objęta rezerwatem, który planujemy stworzyć obok przyszłej autostrady W-E.

Prace będą kontynuowane.

BYSTRZYCA OŁAWSKA, gm. Oława
woj. wrocławskie

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-Konserwatorski
we Wrocławiu

Badania prowadził Wiesław Piszczalowski. Finansował WOAK we Wrocławiu. Drugi sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich.